

MYŠLENKY NA MĚSÍC ÚNOR

PETR VRBACKÝ

CESTOU MILOSRDENSTVÍ

Vydalo nakladatelství Apostolicum 2017

1. Budou-li za nás hovořit spíše činy než slova, evangelium bude mnohem více přijímáno jako skutečné Boží slovo.
2. Minulost nás má poučit a budoucnost motivovat. Ale zúročit obojí je možné jen naplněním přítomného okamžiku dobrem, láskou a milosrdenstvím.
3. Trpělivost je jedna z nejobdivuhodnějších forem statečnosti. Jsou totiž věci, s nimiž anebo za něž lze bojovat. A i když není každý boj vítězný, přece může přinést úlevu alespoň tím, že člověk něco zkusí.
4. Ježíšovo lidství je cestou, jak s námi Bůh může sdílet ovoce zmrtvýchvstání. Nemělo by být i cestou, jak my s ním budeme sdílet bolest kříže?
5. Svědomí je spolupracovník, nikoliv konkurent či záškodník.
6. Má-li do našeho nitra vstoupit s užitkem Boží slovo, je zapotřebí, aby se nitro nejprve očistilo tichem.
7. Tak jako Maria přijala v andělově poselství svůj životní dar, štěstí i kříž, tak také věrná duše přijímá skrze slovo od Boha vyvolení, poslání i zodpovědnost.
8. Mějme před očima vždy perspektivu věčnosti a žádná lidská bída nebude beznadějná.
9. Jediný, koho se máme s důvěrou ptát, jaký jsem, je Ježíš. On zná nejen náš stav nyní, ale i naši žádoucí podobu na konci našeho životního putování. On je pravda.
10. Prožít plnost Ježíšovy přítomnosti v našem srdci v okamžiku jeho přijetí v Eucharistii je zážitek, po něm se už nelze vrátit do stejného života.
11. Žijeme s Bohem proto, abychom také jiným nabízeli dary spásy. Ovšem nejdříve musí být naše nitro duchovně zralé a naše víra se musí osvědčit hloubkou a stálostí.
12. Někdy víc pomůže očekávat dotek Ducha Svatého než zběsile pobíhat a organizovat.
13. Marii život ve skrytosti je pro nás velikou inspirací. Nejde o to stále něco budovat či vytvářet. Jde o to být – být někým a být s někým.

14. Mlčení je v duchovním boji mečem; upovídáná duše svatosti nikdy nedosáhne.
15. Naši bližní mají také právo zahlédnout Ježíše. Kde? V naší radosti z víry, v tom, že my sami jsme s Bohem šťastní.
16. Boží milosrdenství může přesvědčivě zpřítomnit jen ten, kdo s ním má vlastní, třeba i dramatickou a bolavou zkušenost. Ale musí mít odvalu tuto zkušenost otevřít ostatním lidem.
17. Nejhlubší modlitba křížové cesty se neděje tenkrát, když v kostele nebo při nějaké pobožnosti rozjímáme nad jednotlivými zastaveními, nýbrž tehdy, když těmito zastaveními procházíme sami v bolestech každodenního života.
18. Maria je velká tím, že řekla Bohu celým svým životem ano. Naše ano je o to snazší, že máme před očima i její příklad.
19. Kdo chce vystoupat do výšin, musí být ochoten odhodit i tu sebemenší zátěž.
20. Následovat Krista znamená žít s Kristem a v Kristu, být jím proměněn a pozdvižen. Samozřejmě i s výstupem na Kalvárii.
21. Do služby Božímu království nemáme vstupovat s vypočítavostí, co velkého nám osobně tato služba přinese. Její radostí je přece to, že sloužím, že smím být u toho, že i mýma rukama Bůh koná své veliké divy milosrdenství.
22. Jak často jsme přitahováni touhou vstoupit alespoň na chvíli na místo našeho slavení Eucharistie, tedy do kostela nebo do kaple, i když nás tam zrovna nevolá splnění nedělní povinnosti?
23. Ať už jde o strach či jenom pohodlí, nelze se považovat za Ježíšova učedníka dříve, než se odvážíme odrazit od břehu a nastavit plachty inspirujícímu vanutí Ducha Svátého.
24. Mojžíšova tvář zářila zážitkem Boží přítomnosti. Co prozařuje náš obličej?
25. Je dobré naslouchat Ježíšovu slovu a přitom pozorně hledět do jeho očí. Jen tak je možno spatřit vlastní viny, nalézt cestu k jejich překonání a nemít přitom v srdci strach.
26. Víra nepadne člověku do klína z nebe, je třeba o ni bojovat. Mimo jiné zřejmě i vytrvalým snášením křížů a neochvějnou důvěrou v Boží lásku.
27. Milosrdenství není myslitelné bez spravedlnosti, odpuštění nemůže přijít bez pokání a hřích nelze přemoci bez Krista.
28. Teprve, když svůj hřích vyslovíme nahlas před knězem, až v tu chvíli jsme jej sami sobě definitivně přiznali. Tak i přímostí a pravdivostí našich vyjádření k Bohu teprve začíná skutečná modlitba.